

Ελεύθερα «δουλωμένοι» στον Κύριο.

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Άλλη είναι η ελευθερία και η «δουλεία» του Θεού, και άλλη η «ελευθερία» και η δουλεία του διαβόλου και των οργάνων του – ας προσέξουμε τα εισαγωγικά μας που επεξηγούν τον λόγο: τάχα δουλεία του Θεού και τάχα ελευθερία του διαβόλου.

Είναι μακάριοι όσοι έμειναν πάντα ελεύθερα «δουλωμένοι» στον Κύριο, αλλά και μακάριοι όσοι κατέστησαν δούλοι στον αντικείμενο μόνο παροδικά και όχι μόνιμα.

Ας δούμε αντιπροσωπευτικά κάτι από τη μια και από την άλλη κατηγορία των ελευθέρων. Δικαιώνουν... τον Θεό στην επιλογή Του να μας αφήνει να πράττουμε θεληματικά το καλό και όχι να μας βάζει «τη θηλιά στο λαιμό», γιατί τότε δεν θα είχε αξία η δήθεν αρετή μας. Άλλωστε και το κακό

που γίνεται με πειθαναγκασμό ζυγίζει ελαφρότερα από το κακό που γίνεται από προαίρεση.

Λοιπόν τη θετική απάντηση στη θεία κλήση του «Όστις θέλει», την έδωσαν δυσεξαρίθμητοι άγιοι ανά τους αιώνες, μα την εξέχουσα θέση μεταξύ τους κατέχει η συνεργός στη θεία Οικονομία. Η πάναγνη κόρη εκεί κάτω στη Ναζαρέτ αποκρίθηκε στον ουράνιο μηνύτορα του Ευαγγελισμού «Ιδού η δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου» (Λουκ. 1.38).

Της ήταν επώδυνη η κατάφασή της, επώδυνη σαν σταυρός. Θυσίαζε τον πολυτιμότερο θησαυρό της, την τιμή της – έτσι θα φαινόταν στους τρίτους. Της κόστισε πολύ γιατί ήταν η πάνσεμνη, πράγμα που αποδεικνύεται από το ότι λόγω συστολής δεν αποκάλυψε στον Ιωσήφ τίποτε, και ας ήταν θεϊκή υπόθεση ύψιστη. Επίσης επικρεμόταν πιθανότατος, για να μη πούμε βέβαιος, ο κίνδυνος της διαπομπεύσεώς της μόλις θα βρισκόταν έγκυος. Επιπλέον δεν σκέφθηκε ότι θα χαλούσε ο αρραβώνας με τον Ιωσήφ.

Κατένευσε ελεύθερα στο θείο θέλημα, οπότε προβλήθηκε, η υπερευλογημένη, στη διαχρονική ανθρωπότητα όπως η ίδια προφήτεψε: «Από του νυν μακαριούσι με πάσαι αι γενεαί» (Λουκ. 1.48).

Από την άλλη έχουμε άπειρα παραδείγματα μετανοίας αμαρτωλών ή αθέων ή αιρετικών ή αρνησιχρίστων, που δηλαδή αλλαξοπίστησαν είτε κατόπιν πιέσεων και βίας στους αρχαίους διωγμούς και πιο πρόσφατα στην Τουρκοκρατία, είτε επειδή δελεάσθηκαν.

Τον Σεπτέμβριο, στις τρεις του μηνός, τιμάμε τον νεομάρτυρα άγιο Πολύδωρο. Ήταν Κύπριος, γραμματέας εξωμότη στην Αίγυπτο. Σε ώρα ευωχίας και ευθυμίας εξώμοσε και αυτός, ωστόσο μόλις ξεμέθυσε μετανόησε. Μετανάστευσε και εξομολογήθηκε σε επίσκοπο, αλλά δεν

ησύχαζε αποφασισμένος να πλύνει με το αίμα του το κεφαλιώδες αμάρτημά του.

Ταξιδεύοντας για να πάει πίσω στην Αίγυπτο να μαρτυρήσει, ταλαιπωρήθηκε από διαβολικά εμπόδια, τρικυμία κλπ. Έπλευσε σε διάφορους τόπους, ώσπου στη Χίο μετά από σαρανταήμερο θρήνων, νηστείας, προσευχής και μελέτης, ιδίως Βίων μαρτύρων, χρίσθηκε με άγιο Μύρο και κοινώνησε. Μετά διαπεραιώθηκε στη Νέα Έφεσο και παρουσιάσθηκε αυθημερόν στις αρχές.

Τους παραπονείται παραβολικά πως κάποιος του πούλησε πιστόλα ελαττωματική και με κίβδηλα πλουμίδια. Του επιτρέπουν να την επιστρέψει, οπότε αποπτύει τον Μουσουλμανισμό και αποκηρύττει τη μωαμεθανική περιτομή που είχε κάνει. Οι αγάδες τον συμβουλεύουν να πάει αλλού και να ζήσει χριστιανός, αλλά αυτός ζητάει το μαρτύριο!

Τον φυλακίζουν, τον βασανίζουν φρικτά και εφόσον... απαιτεί(!) συνέχεια το μαρτύριο και εξευτελίζει το Ισλάμ, τον κρεμούν δημόσια στις 3 Σεπτεμβρίου 1794. Ένα δάχτυλό του μαζί με το σχοινί της αγχόνης θαυματουργήσαν. Η τιμία κάρα του προσκυνιέται στον ναό Αγίας Αικατερίνης Πλάκας στην Αθήνα.

Ιερομόναχος Ιουστίνος

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>